

Burn Out Clerks
το σημείο καμπής
μετά την επίθεση στις εργασιακές σχέσεις,
η ώρα της επίθεσης στην κοινωνική ασφάλιση ετοιμάζεται

Δεν απομένει άλλος χρόνος,

Και δεν απομένει τίποτα άλλο να κάνουμε παρά να δράσουμε.

Και μια ελάχιστη δράση είναι να κατέβουμε όλοι στην αυριανή ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ.

Όχι για να αλλάξει άμεσα κάτι άμα κατέβουμε, όχι για να αλλάξει κάτι αύριο την Τρίτη, δεν αλλάζει ποτέ κάτι σε μια στιγμή, αλλά για να αλλάξουμε εμείς τον τρόπο που κινούμαστε και δρούμε.

Για να είμαστε προετοιμασμένοι. Προετοιμασμένοι για την ώρα της σύγκρουσης.

Που ήδη έχει έρθει, και που είναι ακόμη μπροστά μας.

Οι άλλοι, το κράτος και το κεφάλαιο, την έχουν προετοιμάσει, την έχουν σχεδιάσει. Με όλη την επιθετική μανία του νεοφιλελευθερισμού, που ήδη έχει πέσει πάνω μας 3 χρόνια τώρα, και θα πέσει και πάλι πάνω μας τους επόμενους μήνες.

Και εμείς δεν έχουμε να κάνουμε τίποτα άλλο παρά να σταθούμε μπροστά τους. Μετωπικά μπροστά τους.

Αλλά αυτό το μέτωπο δεν είναι το δικό μας μοναχικό και μοναδικό μέτωπο, δεν είναι το μέτωπο του ΙΚΑ. Γιατί πρέπει να είναι όλα τα τοπικά μέτωπα που θα συναντηθούν. Και την Τρίτη, όπως και κάθε Τρίτη το μόνο που μας μένει είναι να είμαστε στους δρόμους.

Μετά την επίθεση στις εργασιακές σχέσεις, η ώρα της διάλυσης της κοινωνικής ασφάλισης και των ασφαλιστικών ταμείων έχει έρθει.

Το μόνο που μας απομένει να κάνουμε είναι να είμαστε έξω. Έξω από το σπίτι μας, και έξω από το ΙΚΑ. Να καταλάβουμε ότι η όποια σύγκρουση σχετικά με την εργασία μας στο ΙΚΑ δεν είναι η σύγκρουση μόνο για μας, για την ύπαρξή μας ως δημόσιοι υπάλληλοι, αλλά για την ίδια την κοινωνική ασφάλιση. Μόνο αν ξεφύγουμε από τον περικόλειστο χώρο του ΙΚΑ, από την ντε και καλά υπεράσπιση του δικού μας σπιτιού, μόνο τότε θα έχουμε μια πιθανότητα. Μια πιθανότητα σωτηρίας. Όταν θα έχουμε καταλάβει πριν τη σύγκρουση, πριν την επίθεση που θα μας γίνει ότι ο μόνος τρόπος για να μην καεί το σπίτι μας είναι να σβήσουμε τη φωτιά του διπλανού σπιτιού, είναι να υπερασπιστούμε το σπίτι και του άλλου εργαζόμενου. Ο μόνος δρόμος που μας μένει είναι να ανοιχτούμε σε όλους τους εργαζόμενους του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, σε όλους τους άνεργους, σε όλους τους δυνητικά απολυόμενους. Να ανοιχτούμε, να συναντηθούμε, σε όλους αυτούς που το κράτος καταστρέφει τους όρους της ζωής τους με τον ίδιο τρόπο που καταστρέφει τους δικούς μας όρους ζωής. Σε όλους αυτούς που τόσα χρόνια νομίζαμε ότι ήμασταν κάποια σκαλοπάτια παραπάνω τους.

Ειδικότερα, το ζήτημα της διάλυσής μας ως επαγγελματική κατηγορία, ως υπάλληλοι του ΙΚΑ, είναι ζήτημα διάλυσης τόσο του κράτους όσο και της κοινωνικής ασφάλισης. Και η

μόνη σωτηρία είναι να προσπαθήσουμε να συνδεθούμε και να συναντηθούμε με τους άλλους εργαζόμενους και ανέργους.

Και αύριο είναι ένα σημείο σύνδεσης. Εκεί στο δρόμο. Αυτός είναι ο δρόμος που μπορεί να προσφέρει μια πιθανότητα σωτηρίας. Κανένας άλλος δρόμος

Αλλά αυτός ο δρόμος προϋποθέτει και την αλλαγή των δικών μας τρόπων δράσεων και συμπεριφορών.

Σε αυτό το δρόμο, οι συνάδελφοι της ΔΑΚΕ πρέπει να ξεχάσουν το νεοφιλελεύθερο πάθος τους. Ένα πάθος που ήταν ακίνδυνο (αν και κρυφά, εξίσου επικίνδυνο) όσο ο καπιταλισμός δεν ήταν σε κρίση. Και να ξεχάσουν την προτίμησή τους σε διαβουλεύσεις και συζητήσεις με τους ανθρώπους της στην κυβέρνηση. Δεν συζητάς με αυτούς που σου έχουν βάλει, και που ετοιμάζονται να σου ξαναβάλουν το πιστόλι στον κρόταφο.

Σε αυτό το δρόμο οι συνάδελφοι των «Πρώτα οι συνάδελφοι» πρέπει να αφήσουν στην άκρη τον καταγγελτικό συνδικαλισμό και τα επαναλαμβανόμενα λόγια περί αποτυχημένων κρατικών συνδικαλιστών της Αθήνας και κρυφών κέντρων. Γιατί μπορεί να είναι έτσι, και το κατάλαβαν αργά, αλλά το θέμα είναι πάντα τι κάνουμε εμείς. Γιατί οι καταγγελίες δημιουργούν άσχημο κλίμα. Γιατί πρέπει να αφήσουμε πίσω μας τον προσωποκεντρικό συνδικαλισμό. Γιατί θέλουμε έναν συνδικαλισμό διαφορετικό, δημιουργικό, ενωμένο με την κοινωνία. Έναν συνδικαλισμό που αυτήν την ώρα της στυγνής επίθεσης στο κοινωνικό κράτος και στην εργασία να διαθέσει όλες τις δυνάμεις του στη δυναμική αντιμετώπιση των καίριων ζητημάτων.

Και σχετικά με συγκεκριμένο θέμα που προέκυψε τελευταία, ζητήματα όπως καταγγελίες πολιτών για πιθανές αυθαιρεσίες της Διοίκησης και των υπαλλήλων χρήζουν σοβαρής και νηφάλιας αντιμετώπισης χωρίς να δίνουμε σε αυτά διαστάσεις που δεν αξίζουν. Δεν θα ασχοληθούμε με το ίδιο το ζήτημα (ακόμη κι αν κι εμείς ασχοληθήκαμε, και ίσως δεν έπρεπε να ασχοληθούμε τόσο). Όχι μόνο γιατί οι διαδικασίες είναι δεδομένες, οι συνάδελφοι αναφέρουν ότι κατά κανόνα τηρούνται, και η δικαιοδοσία του ελέγχου τήρησής τους δεν είναι δική μας. Όχι μόνο για αυτούς τους λόγους, αλλά για κάτι περισσότερο και πιο σημαντικό:

Γιατί πρέπει να ξεφύγουμε από το τιμωρητικό σύνδρομο που έχει πάρει μορφή πανδημίας. Από τη βαθιά μόλυνση της κοινωνίας, που ψάχνει παντού για ένοχα σώματα για να τα ρίξει στην πυρά και που χειροκροτεί τις κραυγές αυτών που τα υποδεικνύουν! Από αυτό το σύνδρομο που εγκυμονεί τη φασιστική νοοτροπία.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ